

Over missing links, overgangsvormen en andere snarks

drs. Rafael Benjamin

INLEIDING

Reeds op de dag van verschijnen van mijn artikel ‘Overgangsvormen’ zijn onbestaanbaar’ op de webstek van het Logos Instituut ontving ik van Jan van Meerten, medewerker ervan, een e-mailbericht waarin staat dat de atheïst Bart Klink op het sociale medium ‘Facebook’ het volgende schrijft:

“Als je ziet dat een auteur het heeft over 'missing links', dan weet je dat hij weinig begrijpt van de moderne evolutietheorie: <http://www.evolutietheorie.ugent.be/node/666>”

Helaas blijkt hieruit opnieuw, dat zodra een evolutionist geen antwoord weet op kritiek, hij verklaart dat zijn opponent het *niet begrepen* heeft omdat het toch echt héél anders zit, in plaats van dat hij aanvaardt dat iemand anders het gewoonweg niet met hem eens is¹. Maar Klink weet blijkbaar niet de ‘link’ te leggen tussen het principieel niet gevonden *kunnen* worden van ‘missing links’ en mijn hantering van die term. Want hij schrijft op p. 4²:

‘(...) een gevonden fossiel kan per definitie geen missing link zijn’.

Hij negeert het voorts, dat ik de termen ‘missing links’, ‘overgangsoorten’ en ‘overgangsvormen’ als synoniemen door elkaar heen gebruik ter aanduiding van (en daar gaat het toch om) een en dezelfde *idee*, namelijk de idee dat de ene soort via een andere soort opwaarts kan macro-evolueren tot een derde soort. Hij heeft er met andere woorden geen oog voor, dat ik deze termen *op mijn standpunt* ook door elkaar heen *mag* gebruiken. Het is zelfs zo, dat ik de term ‘missing link’ niet eens in de titel gebruikt heb, maar de term ‘overgangsvormen’. Hij doet het voorkomen alsof ik niet weet waarover het gaat wanneer ik het synoniem ‘missing link’ bezig. In zijn stukje voor de universiteit van Gent introduceert hij, als ware hij de eerste daarmee, als alternatief ervoor de term ‘overgangsvorm’, waarbij hij er on-zelfkritisch geen oog voor heeft dat ‘overgangsvorm’ niet, zoals ‘tussenvorm’ dat wel is, een beschrijvende, maar een interpretatieve term is voor sommige daadwerkelijk *gevonden* fossielen.

NIET ALLE CONSTANTE SOORT-DOGMATICI ZIJN ESSENTIALISTEN

Laten we nu eens kritisch kijken naar Klinks epistel waar men terecht komt zodra men op die hyperlink klikt. Slaagt hij erin het transcendentale filosofische denken,

¹ Die andersdenkende hoeft niet perse een creationist te zijn. Evolutionisten onder elkaar vormen ook alles behalve een monolithisch blok!

² Te verkrijgen na afdrukken op A4-formaat.

bevestigd door de bevindingen vanuit de genetische revolutie, welke laatste de onmogelijkheid van transmutatie³ in rijke mate bevestigen, te weerleggen?

In dat epistel blijkt hij dat alles behalve te doen. Ik heb een beetje het gevoel dat hij mij, door mijn kritische spreken over de *idee* die *aangeduid* wordt met de volgens hem in serieuze (d.i. niet-populaire) moderne evolutionistische kringen achterhaalde *term* 'missing links', ervan verdenkt een aanhanger te zijn van een essentialistische, statische soortopvatting, die niet alleen in de Bijbel te vinden zou zijn, maar ook bij de idealist (men zou ook kunnen zeggen 'ideeën-realist') Plato en bij de realist Aristoteles, die Plato's visie uitbreidde tot zijn bekende Scala Natura.

Ik zou hier tegenin willen brengen, dat de Bijbelse openbaring dat de soorten geschapen zijn naar hun aard, hetgeen soort-constantie impliceert, zeker niet vereenzelvigd mag worden met het essentialisme. Want wanneer binnen de klassieke en de middeleeuwse filosofie gesproken wordt over een essentie/wezen/eidos/forma/idea, zoals de 'paardheid', dan gelooft men dat er *werkelijk* ergens een transcendent ideeënrijk bestaat, onder andere met een ideaal paard waarvan alle aardse paarden afschaduwings zijn. Maar wanneer er in Genesis over de eigen aard van alle planten- en diersoorten gesproken wordt, dan wordt er *niet* verwezen naar zulk een transcendent ideeënrijk, maar blijft de Bijbel heel nuchter puur binnen-wereldlijk, en wordt ons aller intuïtie dat er *binnen* de kosmos kwalitatieve verschillen bestaan⁴ bevestigd. Verschillen waar wij voor-

³ Oftewel macro-evolutie

⁴ Wat iets anders is dan 'verschillende maten van complexiteit', wat Klink ons wil doen geloven (in de eerste zin van de tweede alinea op p. 1 van zijn opstel). Het in meerdere of mindere mate complex zijn duidt geen kwalitatief onderscheid aan. Complexere zaken kunnen namelijk herleid worden tot minder complexe, wat onmogelijk is bij een kwalitatief verschil. Temperatuurs-verschillen bijvoorbeeld kunnen niet herleid worden tot kleurverschillen. Zo bezien heeft de term 'onherleidbare complexiteit', waarmee met name M. Behe bekend is geworden, dan ook een beperkte, zij het zeer waardevolle, toepasbaarheid. Ik betwijfel namelijk, of Behe met deze term werkelijk ook een *kwalitatief* verschil op het oog heeft. Denkende aan zijn voorbeeld van de super brede snelweg die door de bosmarmot overgestoken moet worden maar waarvoor dit *practisch* onmogelijk is (zie: M. Behe: 'Intelligent Design'; Kampen (2005): pp. 160-162), denk ik eerlijk gezegd dat ook hij in dezen slechts denkt aan een onmogelijkheid in *statistische*, niet in principieel-*theoretische* zin: 'Net als in het geval van de marmot die een duizendbaansweg probeert over te steken, is er geen absolute barrière op het pad van de geleidelijke totstandkoming van biochemische systemen. Maar de kans dat het fout gaat is zeer groot' (p. 162). Het (ook reeds door Paley en Kuyper in de 19e eeuw genoemde) argument, dat een complex orgaan of organel in praktische zin onmogelijk door middel van het macro-evolutionaire mechanisme kan ontstaan, omdat het pas zinvol is want pas kan functioneren wanneer het er in zijn geheel is (vgl. zijn bekende voorbeeld van de muizenval), blijft onverkort geldig. Maar wanneer het de gedachte aan transmutatie betreft, is het geen kwestie meer van een zo complex zijn dat iets slechts in *statistisch* opzicht niet meer herleid kan worden tot iets eenvoudigers, maar gaat het om *kwalitatieve* verschillen, gaat het om het behoren tot verschillende rijken (ook wel radicaaltypen genaamd), of *binnen* een rijk om het behoren tot verschillend geaarde elementaire stamtypen (onder andere ook wel baramins genaamd). Deze zijn ook niet tot elkander te herleiden, maar zulks dan *niet* op grond van een verschillende mate van *complexiteit*. Een rat en een stekelvarken, bijvoorbeeld, zullen qua complexiteit niet bijzonder van elkaar verschillen. En toch zijn ze niet tot elkaar te herleiden, omdat ze weliswaar beiden tot het dierenrijk behoren, maar met een verschillende aard geschapen zijn, waardoor ze tot verschillende elementaire stamtypen/basic types/Grundtypen/genotypen/baramins behoren (totdat het tegendeel blijkt na bv. kruisingsproeven). In dit geval is Behe's term niet toepasbaar. Maar hier zal hij niet aan gedacht hebben. Hij gaat uit van een Intelligentie, die de statistieken overwonnen heeft door middel van het laten ontstaan van complexe structuren en functies via een overvloed aan gunstige mutaties met ook zoveel impact, dat zij selecteerbaar zijn. Daardoor wordt die superbrede snelweg ineens veel smaller, en universele gemeenschappelijke afstamming mogelijk. Zie hiervoor nader zijn 'The Edge of Evolution', New York (2007), waarin hij op de pp. 71-72 als bewijs voor universele gemeenschappelijke afstamming de gedeelde mutaties in het bèta-globine-pseudo-gen bij de mens en de chimpansee ziet. Maar men mag hierbij de vraag stellen wat voor een intelligents er aan is om een pseudo-gen te laten ontstaan in de veronderstelde gemeenschappelijke voorouder van mens en aap. Zie voor een alternatieve verklaring: Jeffrey P. Tomkins: 'Beta-

theoretisch weliswaar intuïtief enige weet, enig idee van hebben, maar die wij niet in de greep van ons begrip kunnen krijgen. Een ieder beseft wel dat er een radicaal verschil is tussen het levende en het niet-levende, maar zodra wij theoretisch trachten te definiëren wat 'het levende' 'eigenlijk' is, wat de *essentie* ervan is, stranden wij. Daarom mag het Bijbelse spreken over de constante eigen aard der geschapen soorten zeker niet vereenzelvigd worden met klassiek heidens essentialistisch denken, dat in de Middeleeuwen voortleeft in het realisme (afgeleid als het is van Plato's voornoemde, door Aristoteles uitgebreide ideeën-*realisme*) van bijvoorbeeld een Thomas van Aquino. Wanneer men jegens het christendom intellectueel eerlijk wil zijn tenminste. Wanneer een creationist dus beweert, dat de geschapen soorten (onder andere ook wel baramin genoemd) constant zijn, dan wil hij slechts recht doen aan het onloochenbare, universeel aangetroffen aspect van de constantie in de werkelijkheid.

Als voorbeeld wordt wel de lindeboom genoemd. In de loop van zijn lange leven verandert alles aan die boom. Iedere cel wordt keer op keer vervangen. Toch blijven wij die boom de decennia door als *constant* dezelfde ervaren. Wat is dan dat constante, dat transcendenteel oftewel fundamenteel ten grondslag ligt aan onze alledaagse ervaring van de soortelijke (en de unieke) identiteit van die (ene unieke) lindeboom? We kunnen dat *niet begrijpen*. We hebben er slechts *een idee* van. Maar het is dan onjuist om die soortelijke identiteit (*een linde*) en die unieke identiteit (*deze linde*) hetzij te ontkennen, zoals de nominalistische evolutionist met betrekking tot de soortelijke identiteit⁵ doet, hetzij te plaatsen in een bovennatuurlijk ideeënrijk, zoals de idealist oftewel de ideeënrealist doet.

Maar er is meer.

Ik zal Klink hier nu niet bekritisieren vanwege onjuistheden bij biologen die hij slechts de revue laat passeren binnen het kader ener geschiedschrijving. Het gaat mij om zijn eigen stellingnames. Uit het opstel zou men bijvoorbeeld kunnen concluderen dat, aangezien er volgens Klink geen sprake is 'van één lineaire ordening van simpel naar complex' (p. 2) sinds de vondst in de negentiende eeuw van fossielen die aanzienlijk van de huidige verschillen, ook hij hier de facto voor het polyfyletische model kiest. Dat zou verheugend zijn. Maar hij bedoelt met die 'lineaire ordening' de scala naturae, waarnaar hij echter door een macro-evolutionistische bril kijkt. Hij temporaliseert deze namelijk ('van simpel naar complex'). Terwijl die ladder puur een beschrijving, een momentopname van de aangetroffen natuur bedoelt te zijn.

Globin Pseudogene is functional after all', op 12 april 2013 geplaatst op www.icr.org, Jeffrey P. Tomkins: 'The Human Beta-Globin Pseudogene is Non-Variable and Functional', verschenen in Answers Research Journal 6 (2013): pp. 293-301 en op www.answersingenesis.org, en Bryan Anderson: 'Shared Mutations in the human and chimpanzee beta-globin pseudogenes is not evidence for a common ancestor', verschenen in juli 2012 op www.creation.com.

⁵ Strikt genomen moet ik hier niet spreken over soortelijke identiteit maar over specificiteit.

Hiermee hangt samen dat Klink t.a.p. niet inziet, dat hij de volgorde van de fossielen in de geologische kolom⁶ niet zozeer louter *beschrijft* – hetgeen wetenschappelijk verantwoord zou zijn -, als wel vanuit zijn macro-evolutionistische vooringenomenheid meteen maar voor ons *interpreteert*, als zou er sprake zijn geweest van een progressieve ontwikkeling van de ene, primitieve soort via een overgangsoort *naar* de andere, complexere soort⁷, in plaats van van een onafhankelijk *naast* elkaar bestaan van verschillende tussenvormen van organismen oftewel van mozaïeksoorten:

‘Omdat progressieve ontwikkeling ook in het fossielenbestand te vinden is (simpel leven in oude lagen, complexe (leven? R.B.) in jonge lagen) (...)’ (p. 2)

Ik begrijp dan ook niet, dat hij op zijn Facebook-pagina naar *dit* epistel verwijst als zijn antwoord op mijn artikel, waarin ik immers in een eindnoot ook verwijs naar R. Junker en S. Scherer, die in hun ‘Evolutie – Het nieuwe studieboek’⁸ wijzen op dit fundamentele verschil tussen de ideeën dan wel termen ‘overgangsvorm’ en ‘tussenvorm’.

Twee opmerkingen tussendoor. Ten eerste mis ik de vermelding dat het algemeen erkend is dat Haeckels fylogenetische reeksen, die de basis vormen voor zijn recapitulatietheorie, vervalsingen en dus frauduleus zijn. En ten tweede is het voor mij nieuw dat Lyell ‘wegens *religieuze* (cursief R.B.) redenen’ niet wilde accepteren *dat* (zo schrijft Klink) er een connectie bestaat tussen mens en dier.

Uit de context wordt het even verderop op p. 2 duidelijk, dat Klink het met Darwin eens is dat hedendaagse dieren *niet direct* van elkaar afstammen maar primitievere *gemeenschappelijke voorouders* hebben, dat er dus *geen directe link* tussen mensen en moderne apen (in de vorm van een aapmens) is. Klink ziet de mens gewoon als een apensoort:

‘Wij zijn dus ook apen!’ (p. 3).

Maar het gaat me er nu om, om erop te wijzen dat hieruit volgt, dat er dan wèl een *indirecte* link tussen de mens en de (volgens hem dus andere) apen moet bestaan, namelijk *via* die primitievere *gemeenschappelijke* voorouder. Dit is van belang omdat Klink verderop in zijn stukje niet langer altijd spreekt over ‘*directe link*’ maar kortweg over ‘link’, en niet langer consequent over ‘*gemeenschappelijke* voorouder’ maar over ‘voorouder’ zonder meer. Voor de logische consistentie en omwille van de intellectuele eerlijkheid is het *cruciaal* dat er geen begripsverschuivingen plaats vinden in een wetenschappelijke tekst! Wij zullen zien.

⁶ Met trouwens de vogels na de zoogdieren, terwijl die volgens de evolutieleer eerder ontstaan zouden zijn dan de zoogdieren.

⁷ Over het transcendentale argument dat (populaties van) organismen niet samenvallen met soorten, waar ik het in mijn artikel over heb, bij Klink geen woord.

⁸ R. Junker en S. Scherer (red.): ‘Evolutie – het nieuwe studieboek’, st. De Oude Wereld (2010): pp. 82-83

In de eerste alinea op p. 3 noemt Klink de evolutionistische classificatie in fylogenetische groepen (de zogenaamde 'fylogenons') 'modern', maar dit is alleen zo wanneer men de moderne tijd met de Verlichting laat beginnen. Want dit type classificatie is negentiende eeuws, zo oud als Darwins theorie. Ik ben in mijn onderhavige artikel, en ook in eerdere, al ingegaan op de onmogelijkheid van een macro-evolutionistische taxonomie met haar evolutionistische, zogenaamd fylogenetische soortbegrip. Een onmogelijkheid die Agassiz reeds opmerkte, maar het kwartje lijkt bij Klink nog steeds niet te zijn gevallen: als alle via een vermeende primitievere gemeenschappelijke voorouder onderling indirect verwante dieren (in welke zin? op grond van welk criterium?) tot dezelfde monofyletische taxonomische groep oftewel tot hetzelfde fylogon behoren en dus ook dezelfde naam verdienen (p. 3), hoe kun je dan *spreken* over 'onderlinge verwantschap'? Ze hebben toch dezelfde naam ontvangen? Dan maak je toch eerst *onderscheid*? Wat maakt dat onderscheid dan *mogelijk*? Onderscheid dat dankzij die primitievere gemeenschappelijke voorouder volgens de macro-evolutionist *ten diepste* toch niet bestaat doordat er ten diepste geen soortgrenzen zijn? En hoe ver ga je terug? Immers, die gemeenschappelijke voorouder van bepaalde fylogenetische soorten deelt op *zijn* beurt met een niet direct maar wel indirect weer *met hem* verwante voorouder van weer *andere* fylogenetische soorten een nog weer oudere en primitievere voorouder. Waarmee ten diepste ook *die* soortgrens weer verdwijnt. En zo kun je terug gaan tot de eencellige die in de oersoep door spontane generatie is ontstaan. Zo komt men terecht, niet bij Darwins levensboom, ook niet bij polyfyletisme, maar bij een stronk, dus bij iets zonder vertakkingen. Ik schreef het al in mijn door Klink gewraakte bijdrage.

Klink valt over het gebruik door populariserende evolutionisten, maar kennelijk ook door mij, die er niets van begrepen zou hebben, van de term 'missing links'. Ik kan mij echter heel goed voorstellen dat iemand die - met Darwin - er echt in gelooft dat men mettertijd in het fossielenarchief zulk een verondersteld overgangswezen, zo'n snark, zal aantreffen, zulk een *nu* dus nog niet aangetroffen en *nu* dus nog 'missend' wezen, dat als hun vermeende gemeenschappelijke voorouder twee onderling *indirect* met elkander verwante ('gelinkte') soorten van organismen verbindt, oftewel daartussen een 'link' vormt, wat in de levensboom te zien is in de vorm van vertakkingen, een 'missing link' noemt. En het is zoals gezegd dus klinkklaar onjuist dat Klink de term 'missing link' in verband brengt met de scala natura in plaats van met Darwins levensboom. Zo schrijft hij op p. 3:

'De term missing link lijkt erg nauw verbonden met het achterhaalde idee van een Great Chain of Being'.

En op p. 4:

Afgezien van de mogelijke historische relatie tussen de term missing link en het achterhaalde idee van een Great Chain of Being (...)'.

En op p. 5:

'Ook vandaag de dag nog wordt evolutie ~~nog~~ vaak beschouwd als een (...) proces met missing links en aapmens en die aan een Great Chain of Being doen denken'.

Waar haalt hij het vandaan? Hij schrijft op p. 3 dat een link

'immers een schakel uit een chain (is)',

maar *net zo goed* kan deze term, zoals zojuist gezegd, verbonden worden met een *vertakking* in de levensboom. Op macro-evolutionistisch standpunt verbindt een gezochte missing link dan, als hun primitievere gemeenschappelijke voorouder, binnen een bepaald fylogonon indirect met elkander verwante soorten van organismen. Sterker nog: niet 'net zo goed' maar zelfs met veel meer recht, want de aanhangers van de scala naturae misten niets, waren nergens naar op zoek, maar spraken hooguit over *gelijktijdig* bestaande 'tussenvormen', wat anders dan 'overgangsvormen' geen interpretatieve maar een louter beschrijvende term is. Ook Bowler ziet terecht deze term in verband met de levensboom. Op p. 3 schrijft Klink:

'Volgens Peter Bowler, een autoriteit op het gebied van de geschiedenis van het idee van evolutie (zie Bowler, 2003), daarentegen is de term missing link pas gangbaar geworden toen het idee van een Great Chain of Being al had afgedaan, althans officieel'.

Deze term is opgekomen in de negentiende eeuw in verband met het fossielenarchief. De scala natura heeft zoals gezegd niets te maken met het zoeken naar vermeende gemeenschappelijke voorouders in de geologische kolom. In die oude tijden kon er dus ook nog geen sprake zijn van 'missing links'. Men keek slechts naar de waarneembare levende natuur om zich heen. En zag de fossielen als blijken van de wereldwijde zondvloed.

DIRECTE EN INDIRECTE VERMEENDE VERWANTSCHAP

Het kan verder best zo zijn dat de term 'missing link' in de populaire media óók gebruikt wordt in de interpretatieve zin van overgangsvorm tussen twee op fylogenetisch standpunt *direct* met elkaar verwante soorten van organismen. Dan zou er op dat standpunt geen sprake van een divergerende *vertakking* vanuit een primitievere gemeenschappelijke voorouder maar van een transmutatie *binnen* een *reeds afgetakte* lineaire reeks. Klink vindt dat onterecht:

'De tweede (reden om de term 'missing link' niet meer te gebruiken, R.B.) is dat een link of schakel gemakkelijk in verband wordt gebracht met een lineair proces (al dan niet een Chain), wat strijdig is met het vertakkende proces van evolutie' (p. 4).

Maar ik zou niet weten waarom binnen de populaire macro-evolutionistische media niet ook in *die* zin over missing links gesproken zou mogen worden. Het enige verschil is, dat de laatstgenoemde missing links (op *hun* standpunt) het bewijs zouden moeten vormen voor een *directe* link tussen twee fylogenetisch opgevatte soorten in plaats van voor een *indirecte* link, wat bij de eerstgenoemde missing links

het geval zou zijn. Maar ook in het geval van een directe link binnen een tak is er sprake van transmutatie, van macro-evolutie, van een overgang van simpel naar complex. Alleen is er dan niet sprake van een *vergelijking van soorten* waarvan fylogenetisch verondersteld wordt dat zij onderling via een gemeenschappelijke voorouder *indirect* verwant zijn, maar van onderling *direct* verwante soorten. Het lijkt mij dan ook niet problematisch als er

'bij velen de indruk (bestaat) dat (een bepaald fossiel) (...) ook een directe voorouder geweest is' (p. 4)

wanneer het bestempeld wordt als missing link. Wanneer het volgens Klink zo is, dat de kans dat een fossiel van een directe voorouder van een bepaalde soort X is, veel kleiner is dan de kans dat dat fossiel *nauw verwant* is aan die directe voorouder van die soort X (een zogenaamde collaterale voorouder), dan zijn dat 'collaterale fossiel' en die soort X via die veronderstelde directe voorouder van soort X *indirect* met elkaar verwant (zoals oom en neef), en is die directe voorouder van soort X nog steeds niet gevonden en is die dus de missing link die soort X indirect verbindt met zijn collaterale oom. Maar dit laat het dus onverlet dat het best zo kan zijn, ook al is *de kans* daarop kleiner, dat een bepaald fossiel (nogmaals: op fylogenetisch standpunt) van een *directe* voorouder van soort X blijkt te zijn (van zijn 'vader'). Dan is dat fossiel de nu niet langer ontbrekende indirecte schakel tussen die soort X en zijn collaterale voorouder: het linkt soort X indirect met een van zijn collaterale voorouders (waarvan er immers meer zijn dan directe voorouders).

Het is *op fylogenetisch standpunt* derhalve zowel legitiem om te spreken over missing links in het geval van onderling direct verwante fylogenetische soorten (kind - vermiste ouder - grootouder), als om te spreken over onderling indirect verwante fylogenetische soorten (kind- vermiste ouder - grootouder - oom - evt. neef). Klink speelt deze twee zaken dan ook ten onrechte tegen elkander uit wanneer hij op p. 4 schrijft:

'De derde (reden om de term 'missing link' niet meer te gebruiken, R.B.) is dat er vaak gesproken wordt over de missing link, suggererende dat er één cruciaal wezen bestaan moet hebben dat de link vormt. In werkelijkheid zijn evolutionaire overgangen echter complex: ze bestaan uit vele fossielen die in meer(dere, R.B.) of mindere mate een mengeling van eigenschappen vertonen van dieren voor en na een bepaalde overgang'.

De eerste zin moet gezien de context echter betrekking hebben op indirecte links, de tweede op directe links. Zie hier een geval dat de noodzaak illustreert van een consequent eenduidig gebruik van termen een gehele tekst door, waar ik in het voorgaande op wees. En om hier te spreken over 'een bepaalde overgang' is wederom geen loutere descriptie, maar een macro-evolutionistische, speculatieve interpretatie. Dan moet er binnen een fylogenetische reeks, dus op fylogenetisch standpunt, verder ook niet sprake zijn van slechts één enkele overgangsvorm, maar van oneindig vele. En opnieuw de transcendente vraag: hoe moet men zulk een overgang bepalen? Toch aan de hand van iets wat constant blijft, van iets wat aan het

veranderende ten grondslag ligt, dat fundeert? Kennelijk kan zelfs Klink niet om grenzen heen.

Het bovenstaande citaat bepaalt ons dan ook nog bij de volgende gedachte, nog even geheel los bezien van de moleculair-genetische onmogelijkheid van een mechanisme hiervoor: als zo'n gecompliceerde evolutionaire overgang van een simpel naar een complex bouwplan een vertakkend proces is (Klink spreekt immers over 'het vertakkende proces van evolutie'), dan houdt dat in dat *iedere* volgende, qua bouwplan daadwerkelijk nieuwe, complexere soort op de plaats van zo'n vertakking op zijn beurt meteen ook weer zelf een overgangsoort naar een volgende, nieuwe soort moet zijn⁹. Maar dan verkrijgt men grafisch geen vertakkingen maar een (lineaire) tak, zeg maar een boomstronk. Om met Klink op p. 4 te spreken:

Elke soort heeft immers zijn eigen geschiedenis, die op een bepaald punt dezelfde wordt als die van andere soorten. Dit is het punt waarop de gemeenschappelijke voorouder van die twee soorten leefde'.

Met andere woorden: elke soort wordt, als je maar ver genoeg in zijn geschiedenis teruggaat, identiek aan elke andere soort. Alle *verschillende* soorten behoren dus ten diepste tot *dezelfde* soort, namelijk de soort van de gemeenschappelijke voorouder! Want er bestaan *uiteindelijk* geen soortgrenzen! Die vertakkingen (bovengenoemde 'bepaalde punten') bestaan dan niet werkelijk, ze zijn onbestaanbaar. Waarmee niet alleen ik, maar ook Klink zelf laat zien dat men op dit ongerijmde fylogenetische standpunt onmogelijk over het bestaan van *verschillende* soorten *kan spreken*. Want op welke basis moeten ze worden onderscheiden? Maar het ten diepste niet kunnen bestaan van verschillende soorten is evenwel in strijd met ieders alledaagse ervaring van een kwalitatieve verscheidenheid in de schepping. Daarmee doet het macro-evolutionisme, de transmutatieleer, geen recht aan de werkelijkheid, maar wil het deze persen in zijn eigen theoretische mal. En diskwalificeert het zichzelf als onwetenschappelijk verzinsel.

Men zou bij bovenstaande twee citaten dan ook de volgende kritische vragen kunnen stellen: waartussen vormt een overgangsoort, op de plaats van een vertakking in de levensboom, de overgang? Tussen een primitieve soort A en een complexere soort B? Maar hoe zit het dan enerzijds met de relatie tussen die soort A en de overgangsoort en anderzijds met de relatie tussen de overgangsoort en die soort B? Want als de overgangsoort \neq soort A en als de overgangsoort \neq soort B, dan moeten er in beide tussenruimtes op desbetreffende takken ook weer overgangsoorten zitten. En zo tot in het oneindige. Waardoor er uiteindelijk zo veel vertakkingen ontstaan dat er een rechte lijn, een stronk ontstaat. Want zonder overgangsoorten op de rechte lijn tussen soort A en de overgangsoort respectievelijk de overgangsoort en soort B gebeurt er in macro-evolutionistisch opzicht niets: stasis. Oftewel: soort A en de overgangsoort vallen samen, zijn identiek. En dat geldt ook voor de overgangsoort en soort B. Oftewel: de primitieve soort A = de complexere soort B. Waaruit volgt dat

⁹ Klink betreft dit op p. 4 zelfs op ieder individueel organisme: 'In feite is ieder dier dat voor nageslacht zorgt een overgangsvorm tussen zijn ouders en zijn kroost'.

er helemaal geen vertakkende overgangsoort is. Deze is onbestaanbaar. En dus is macro-evolutie onbestaanbaar. En als de latere soort B *niet* complexer is dan de vroegere soort A maar qua bouwplan constant blijft en dus dezelfde soort blijft, dan is er geen sprake van een volgende, hogere soort maar is er slechts sprake van micro-evolutie binnen de statische kaders van dat *constant* blijvende bouwplan. Ook op deze manier gedacht komt men dus uit bij een stronk.

Tenslotte bedank ik Bart Klink voor dit geboden voorzetje om mijn standpunt opnieuw, maar nu in weer ietwat andere bewoordingen, voor het voetlicht te kunnen brengen. Immers: „DU CHOC DES OPINIONS JAILLIT LA VÉRITÉ”.